

РЕЙ БРЕДЪРИ ЕКЗОРЦИЗЪМ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Излезе от банята, като слагаше йод на пръста си — здравата се бе подредила, докато си режеше парче кокосова торта. Точно тогава пощальонът изкачи стъпалата на верандата, отвори и влезе. Вратата се затръшна след него. Елмира Браун подскочи на една педя над земята.

— Сам! — извика тя. Размаха намазания си пръст, за да не пари толкова. — Още не мога да свикна, че мъжът ми е пощальон. Изкарваш ми акъла всеки път, като влезеш.

Сам Браун стоеше с наполовина празната си пощенска чанта и се почесваше по главата. Погледна към вратата, сякаш изведнъж в спокойното лятно утро бе паднала мъгла.

— Днес се прибираш по-рано — отбеляза тя.

— Няма да остана — рече той със смутен тон.

— Какво е станало? — Тя отиде до него и го погледна в очите.

— Може би нищо, а може би много неща. Току-що отнесох пощата на Клара Гудуотър нагоре по улицата...

— Клара Гудуотър!

— Стига де, не кипвай. Бяха някакви книги от фирма „Джонсън-Смит“ от Райсин, Уисконсин. Заглавието на едната бе... чакай да се сетя. — Той се намръщи, после лицето му се изглади. — „Албертус Магнус“, точно така. „Одобрени, потвърдени, подходящи и естествени египетски тайни или...“ — Загледа се в тавана, сякаш думите бяха написани там. — „Бяла и черна магия за човек и звяр, разкриващи забраненото познание и загадките на древните философи“!

— Клара Гудуотър ли каза?

— По пътя успях да погледна първите страници, нищо нередно. „Скритите тайни на живота, разбулени от известния учен, философ, химик, естественик, психомистик, астролог, алхимик, металург, магьосник, тълкувател на тайните на вълшебниците и магьосничеството, а също и тайни възгледи за множество изкуства и науки — неясни, ясни, практични и така нататък“. Уф! Господи, ама че глава имам. Помня думите, макар и да не схващам смисъла им.

Елмира гледаше намазания си с йод пръст, сякаш ѝ бе посочен от някакъв непознат.

— Клара Гудуотър — промърмори тя.

— Докато ѝ ги давах, ме погледна право в очите и рече: „Ето сега няма съмнение. Ще стана първокласна вещица. Ще се сдобия с диплома за нула време. Ще започна бизнес. Ще омагьосвам тълпи и

индивиди, стари и млади, големи и малки“. После пак се засмя, заби нос в книгата и се прибра.

Елмира се загледа в някаква синина на ръката си, внимателно докосна с език един разклатен зъб.

Затръшна се врата. Том Споулдинг, който бе коленичил в градината на Елмира Браун, погледна нагоре. Беше се скитал из квартала, бе гледал как я карат мравките тук и там и бе намерил един особено добър мравуняк с голям отвор, където имаше всевъзможни яркочервени насекоми — едни сновяха насам-натам, други дърпаха малките си товари — мъртъв скакалец или малкото на някоя птичка. А сега имаше и още нещо — госпожа Браун се олюлява на края на верандата, сякаш току-що е научила, че светът пропада през космоса със скорост шейсет трилиона мили в секунда. Зад нея бе господин Браун, който не знаеше за никакви мили в секунда — а дори и да знаеше, едва ли щеше да обърне внимание.

— Хей, Том! — повика го госпожа Браун. — Нуждая се от морална подкрепа и от еквивалент на кръвта на Агнеца. Ела!

И се втурна на улицата, като мачкаше мравки, риташе глухарчета и оставяше с точетата си дълбоки заострени дупки в цветните лехи.

Том остана още малко на колене, разглеждаше лопатките и гръбнака на госпожа Браун, докато тя изскачаше на улицата. Прочете костите — говореха му недвусмислено за мелодрама и приключение — нещо, което обикновено не свързваше с дамите, макар че госпожа Браун имаше следи от пиратски мустак над горната устна. Миг по-късно вървеше редом с нея.

— Госпожо Браун, изглеждате направо бясна!

— Още не си видял *какво значи* бяс, момче!

— Внимавайте! — извика Том.

Елмира Браун падна право върху едно желязно куче, което спеше на зелената трева.

— Госпожо Браун!

— Ето виждаш ли? — Госпожа Браун седна. — Това е дело на Клара Гудуотър! Магия!

— Магия ли?

— Няма значение, момче. Ето ги стълбите. Тръгни напред и разритай всички невидими нишки. Звънни на вратата, но бързо си дръпни пръста, да не изгори на въглен!

Том не докосна звънеца.

— Клара Гудуотър! — Госпожа Браун натисна звънеца с намазания с йод пръст.

Някъде далеч в прохладните полутъмни стаи на голямата стара къща звънна и замлъкна сребърно звънче.

Том се заслуша. Някъде още по-отдалеч се чу шумолене като от бягаща мишка. В някаква далечна гостна се мярна сянка, може би от развята завеса.

— Здравейте — каза тих глас.

Госпожа Гудуотър ненадейно се показа зад мрежестата врата, свежа като ментов бонбон.

— О, здравейте, Том, Елмира. Какво...

— Не ми вадете душата! Разбрахме, че се каните да ставате квалифицирана вещица!

Госпожа Гудуотър се усмихна.

— Значи мъжът ви е не само пощальон, но и блюстител на закона. Пъхнал си е носа тук!

— Не е отварял ничия поща.

— Трябват му десет минути, за да стигне от една къща до друга, защото се смее на пощенски картички и премерва купени по пощата обувки.

— Не е каквото е видял; вие сте му казали за книгите, които сте получили.

— Това беше просто шега. „Ще стана вещица!“ Така казах и затворих вратата! И Сам си плю на петите, сякаш съм метнала мълния по него. На този човек мозъкът му е гладък като билиардна топка.

— Вчера и на други места говорихте за вашите магии...

— Имате предвид Сандвич Клуб...

— В който съвсем нарочно *не* бях поканена.

— Защо така, госпожо. Решихме, че е редовният ви ден за посещение при баба ви.

— Бих могла да я посетя някой друг ден, ако ме бяха поканили някъде.

— Не стана нищо особено — просто си седях на масата пред сандвич с шунка и туршия и казах на глас: „Най-сетне ще получа дипломата си за вещица. Колко години уча!“

— Точно това ми предадоха по телефона!

— Докъде стигна съвременната техника!

— Като се има предвид, че сте председател на дамската ложа Орлови нокти едва ли не от Гражданската война, ще ви го кажа направо. Използвали ли сте през всички тези години магии, за да омагьосате дамите и да печелите изборите?

— Нима сте се съмнявали в това дори за миг, госпожо?

— Утре отново има избори, та искам да знам — наистина ли отново ще се кандидатираме и наистина ли не изпитвате нито капчица срам?

— Да на първия въпрос и не на втория. Вижте какво, купих книгите за едно мое племенниче, Раул. Той е само на десет и във всяка шапка търси зайче. Казах му, че вероятността да намери зайче в шапка е като да намери мозък в главите на някои хора, които бих могла да назова, но той си знае своето. И затова реших да му направя този подарък.

— Не бих ви повярвала дори и на куп Библии да ми се закълнете.

— И въпреки това е самата истина. Обичам да се забавлявам с разни магьосничества. Дамите ей такива очи отвориха, когато започнах да им обяснявам за тъмните си сили. Жалко, че ви нямаше.

— Затова пък ще бъда утре и ще се изправа срещу вас със златен кръст и всички добри сили, които успея да събера — отсеке Елмира. — А сега ми кажете какви други магьоснически вехтории имате в дома си.

Госпожа Гудуотър показа една масичка до вратата.

— Купувам разни вълшебни билки. Миришат странно и Раул е щастлив. Ето в онази кесия има седефче, онова е корен от сабиса, а онова там — черно биле. Онова пък е черна сяра, а за това твърдят, че е прах от кости.

— Прах от кости! — Елмира отстъпи назад и ритна Том по глезена. Том изскимтя.

— А това е пелин и листа от папрат, с които можеш да замразяваш пушки и да летиш като прилеп насън, както се казва в десета глава на тази книжка. Мисля, че е добре подрастващите момчета да си пълнят главите с такива неща. Но доколкото мога да съдя по физиономията ви, вие не вярвате в съществуването на Раул. Добре, ще ви дам адреса му в Спрингфийлд.

— Естествено — изсумтя Елмира. — И още в деня, в който му пиша, ще вземете автобуса до Спрингфийлд, ще идете в пощата да получите писмото и ще ми пишете в отговор с момчешки драскулки. Знаем ви!

— Госпожо Браун, кажете си го — искате да станете председател на дамската ложа, нали? Кандидатирате се вече десет години подред. Сама се номинирате. И винаги получавате само *един* глас. Вашият собствен. Елмира, ако другите ви искаха, отдавна да са ви избрали. Но доколкото гледам, нещата така и ще си останат. Ето какво ще направим. Утре и аз ще ви номинирам и ще гласувам за вас. Как ви се вижда?

— Е тогава съвсем нищо няма да стане. Миналата година точно по време на изборите се простудих ужасно и не успях да си проведа предизборната кампания. По-миналата година пък си счупих крака. Ама че странно. — Елмира мрачно присви очи към жената зад мрежестата врата. — И това не е всичко. Миналия месец шест пъти си порязвах пръстите, десет пъти си насиних коляното, два пъти паднах от задната веранда — два пъти, представяте ли си! Счупих един прозорец, изпуснах четири чинии и една ваза за долар и четирийсет и пет от магазина на Биксби. И отсега нататък ще ви търся сметка за всяка изпусната чиния в моя дом и околностите му!

— До Коледа ще съм разорена — каза госпожа Гудуотър. Излезе навън и остави мрежестата врата да хлопне зад нея. — Елмира Браун, на колко сте години?

— Сигурно го имате записано в някоя от черните ви книги. На трийсет и пет!

— Е, значи трийсет и пет години живот... — Госпожа Гудуотър сви устни и примигна, пресмяташе. — Това е около дванайсет хиляди седемстотин седемдесет и пет дни, или ако ги смятаме по три на ден, дванайсет хиляди и нещо суматохи, дванайсет хиляди разправии и още толкова бедствия. Доста богат живот живееете, Елмира! Дайте да ви стисна ръката!

— Махайте се! — отблъсна я Елмира.

— Вие, госпожо, сте едва втората по несръчност жена в Грийн Таун, Илинойс. Не можете да седнете, без столът да се свие под вас като акордеон. Не можете да станете, без да настъпите котката. Не можете да излезете на полянка, без да паднете в кладенец. Вашият

живот е един дълъг упадък, Елмира Алис Браун. Защо не си го признаете?

— Неприятностите ми не се дължат на несръчността ми, а на това, че се намирате на миля от мен, когато изпускам тенджерата с фасул или си пъхам пръста в контакта.

— Госпожо, в град като този *всеки* се намира на миля от всеки друг.

— Значи признавате, че сте били наоколо?

— Да, признавам, че съм се родила тук, но в момента какво ли не бих дала да се бях родила в Кеноша или Сион. Елмира, идете при зъболекаря си да види какво може да направи със змийския ви език.

— О! — възкликна Елмира. — Ох, леле, ох!

— Наистина прекалихте. До този момент не се интересувах от магьосничество, но май ще се заема. Я чуйте! Невидима сте. Докато стояхте и се разправяхте, аз ви омагьосах. Сега изобщо не се виждате.

— Не сте!

— Разбира се — призна вещицата, — аз *никога* не съм ви забелязвала, госпожо.

Елмира измъкна джобното си огледало.

— Ето ме!

Вгледа се по-внимателно и ахна. Посегна, сякаш към струните на арфа, и отскубна един косъм. Повдигна го като Веществено доказателство номер едно. — Никога досега не съм имала бели косми!

Вещицата се усмихна очарователно.

— Сложете го в буркан застояла вода и до утре ще се превърне в земен червей. Елмира, няма ли да се погледнете най-сетне? През всички тези години обвинявате другите за собствените си нескопосани крака и леви ръце! Някога да сте чела Шекспир? Той има малки сценични указания — *вълнение и суматоха*. Ето това сте вие, Елмира. Вълнения и суматоха! А сега се махайте оттук, преди да съм ви направила цицини на главата и да ви предизвикам газове нощем! Марш!

Размаха ръце във въздуха, сякаш Елмира бе някакъв облак.

— Господи, ама че мухи има това лято!

Влезе и сложи райбера.

— Дотук бяхме, госпожо Гудуотър — каза Елмира и скръсти ръце. — Ще ви дам една последна възможност. Оттеглете

кандидатурата си за председател на ложата или се изправете лице в лице с мен и гледайте как ще ви отнема поста с честна борба. Ще доведе Том с мен. Невинно и добро момче. А невинността и добротата ще победят утре.

— Не ме смятайте за толкова невинен, госпожо Браун — обади се момчето. — Мама казва...

— Млъквай, Том! Щом съм казала, значи си добър! Ти ще бъдеш дясната ми ръка, момче.

— Да, госпожо.

— Разбира се — продължи Елмира, — стига да преживея тази нощ. Тази дама ще ми прави восъчни кукли и ще забива ръждиви игли в сърцата им. Том, ако утре по изгрев намериш в леглото ми голяма съсухрена смокиня, ще знаеш кой е виновен. И гледай как госпожа Гудуотър ще бъде председател, докато не навърши сто деветдесет и пет.

— Хайде и вие, госпожо — рече госпожа Гудуотър. — Та аз *сега* съм на триста и пет. Навремето ме наричаха ТЯ. — Насочи пръст към улицата. — Абракадабра-зимити-ЗАМ! Е, какво ще кажете?

Елмира избяга от верандата.

— Утре ще се видим! — викна тя.

— До утре тогава — рече госпожа Гудуотър.

Том сви рамене и последва Елмира, като риташе мравки.

Елмира пресече тичешком пред един гараж и изкрещя.

— Госпожо Браун! — извика Том.

От гаража на заден ход излизаше кола. Мина право през десния палец на Елмира.

През нощта кракът я болеше. Тя стана, слезе в кухнята, хапна малко студено пиле и си направи спретнат и точен списък. Първо, boleжките от миналата година. Три простуди, четири леки стомашни проблема, едно подуване, артрит, лумбаго, нещо като подагра, силна бронхиална кашлица, наченки на астма, петна по ръцете, възпаление на ухото, от което се клатушкаше като пияна няколко дни, болки в гърба, главоболие и гадене. Разходи за лекарства — *деветдесет и осем долара и седемдесет и осем цента*.

Второ, потрошените неща в къщата за изминалите дванадесет месеца: две лампи, шест вази, десет чинии, един супник, два

прозореца, един стол, една възглавница на дивана, шест чаши и една призма от кристалния полилей. Обща сума — *дванайсет долара и десет цента*.

Трето, страданията ѝ през тази нощ. Пръстът, през който бе минал автомобилът, я болеше. Раздразнен стомах. Схванат гръб, туптящи крака. Очи като горещи топчета памук. Език, сякаш близал кърпа за прах. В ушите ѝ звънеше. Цена? Тръгна към леглото, пресмяташе.

Десет хиляди долара за личните ѝ страдания.

— Опитай да уредиш това извън съда — каза си полугласно.

— А? — обади се в просъница мъжът ѝ.

Тя легна.

— Просто отказвам да умра.

— Какво?

— Няма да умра! — отсече тя, вперила поглед в тавана.

— Винаги съм го казвал — каза мъжът ѝ и отново захърка.

На сутринта госпожа Елмира Браун стана рано и отиде в библиотеката, оттам мина през аптеката и се прибра. Мъжът ѝ Сам се върна по обед с празна чанта и я завари да забърква всякакви химикали.

— Обядът е в хладилника — каза Елмира, бъркаше някаква зеленикава каша в голяма чаша.

— Боже мили, какво е това? — попита съпругът ѝ. — Прилича ми на млечен шейк, оставен на слънце за четиридесет години. Май и плесен си има.

— Против магията трябва да използваш магия.

— Да не мислиш да *изпиеш това*?

— Точно преди да отида в ложа Орлови нокти за голямото представление.

Самюъл Браун помириса буламача.

— Ще те посъветвам нещо. Първо се качи по стълбите и *после* го пий. Какво има вътре?

— Сняг от ангелски криле... е, всъщност е ментол, за да охлади адските пламъци, които те изгарят, така пише в книгата от библиотеката. Сок от свежо откъснато грозде, за да бъдат мислите ясни пред тъмните видения. Червен ревен, винен камък, бяла захар, белтък,

изворна вода и пъпки детелина, със силата на земята в тях. Ох, мога да продължавам цял ден. Има го в списъка, добро против зло, бяло срещу черно. Ще победя!

— И още как — каза мъжът й. — Въпросът е дали ще го *разбереш*?

— Мисли си хубави неща. Отивам да взема Том за талисман.

— Горкото момче. Невинно, както казваш, а ще бъде разкъсано член по член в изборния ден на ложа Орлови нокти!

— Нищо няма да му стане. — Елмира прибра бълбукация буламач в кутия от овесена каша, затвори капака и излезе, без да закачи роклята си някъде или да скъса чорапите си за деветдесет и осем цента. Осъзна това и без произшествия стигна до дома на Том, който я чакаше с белия си летен костюм, както му бе поръчано.

— Пфу! — смръщи се Том. — Какво има в тая кутия?

— Съдба — отвърна Елмира.

— Надявам се — рече Том и тръгна на две крачки пред нея.

Дамска ложа Орлови нокти бе пълна с дами, които се гледаха в огледалца, опъваха поли и се питаха една друга дали комбинезоните им не се виждат под роклите.

В един часа госпожа Елмира Браун се изкачи по стълбите заедно с момче в бели дрехи. Момчето си бе запушило носа и затворило едното око, така че не виждаше добре къде ходи. Госпожа Браун огледа присъстващите, после кутията, отвори капака й, погледна вътре, ахна и я затвори, без да изпие нито капка от буламача. Тръгна през залата, а след нея тръгна шумолене като от тафта — всички дами шепнеха зад гърба й.

Седна заедно с Том. Горкото момче изглеждаше по-нещастно от всеки друг път. Отвореното му око огледа дамското сборище и се затвори само. Елмира отново извади кутията и бавно изпи съдържанието й.

В един и половина председателят госпожа Гудуотър удари с чукчето и всички с изключение на две дузини дами млъкнаха.

— Дами — обърна се тя към лятното море коприна и дантели, белязано тук-там с бяло и сиво, — време е за избори. Но преди да започнем, мисля, че трябва да дам думата на госпожа Елмира Браун, съпруга на нашия виден графолог...

Лек смях премина през залата.

Елмира сръга два пъти Том в ребрата.

— Какво е графолог?

— Не знам — яростно прошепна Том със стиснати очи и усети как лакътят го ръгна още веднъж в тъмното.

— ... съпруга, както казах, на нашия виден експерт по почерци Самюъл Браун... (още смях) ...от Пощенска служба — продължи госпожа Гудуотър. — Госпожа Браун иска да сподели с нас някои свои виждания. Госпожо Браун?

Елмира стана. Сгъваемият ѝ стол се обърна и се затвори като мечи капан. Тя подскочи и се опита да запази равновесие, като изиграе няколко стъпки стъп.

— Имам много неща за казване — рече тя.

Държеше празната кутия от овесена каша и Библията в една ръка. С другата сграбчи Том и тръгна към подиума; по пътя закачи няколко лакътя и им измърмори: „Гледайте къде ходите!“ и „Повнимателно!“ Накрая стигна целта си, обърна се и събори чашата с вода от масата. Изглежда свирепо госпожа Гудуотър и я остави да изтрие мокрото с мъничката си носна кърпичка. После тържествуващо извади празната чаша от кутията и я показа на госпожа Гудуотър.

— Знаете ли какво е това? — прошепна тя. — Сега е вътре в мен, госпожо. Около мен има вълшебен кръг. Никакъв нож не ще се промъкне през него, никаква брадва не ще го разкъса.

Дамите си приказваха и не я чуха.

Госпожа Гудуотър кимна, вдигна ръце и въдвори тишина.

Елмира стисна здраво ръката на Том. Той трепна, без да отваря очи.

— Дами — каза Елмира, — съчувствам ви. Зная през какво сте минали през последните десет години. Зная защо гласувахте все за госпожа Гудуотър. Имате да храните момчета, момичета и мъже. Трябва да се вместите в бюджета си. Не можете да си позволите млякото ви да вкисне, хлябът да не бухне или тортите ви да станат на нищо. Не искате за три седмици домът ви да бъде сполетян от заушка, варицела и коклюш. Не искате съпругът ви да катастрофира или да го удари високото напрежение извън града. Но сега с всичко това е свършено. Вече можете да дишате спокойно. Няма да има вече

изгаряния или болки в гърба, защото ви нося доброто слово и ще изгоним бесовете от вещицата, която си имаме!

Всички се заоглеждаха, но не видяха никаква вещица.

— Имам предвид *председателката*! — викна Елмира.

— *Мен!* — Госпожа Гудуотър махна на всички.

— Днес — задъхано продължи Елмира, като се подпираше на масата, за да не падне, — днес ходих в библиотеката. Потърсих противодействия. Как да се отървем от хора, които се възползват от другите, как да прогоним вещиците веднъж завинаги. И намерих начин да се борим за правата си. Усещам как силата се надига в мен. В мен сега е магията на всякакви добри корени и вещества. В мен... — Тя млъкна и се олюля. Примигна веднъж. — В мен има винен камък и... бели миши уши и мляко, заквасено на лунна светлина, и... — Отново млъкна и се замисли за момент. Затвори уста, някъде дълбоко в нея се надигна мъничък звук, тръгна нагоре и си намери път през стиснатите ѝ устни. Тя затвори очи за момент, за да види къде е силата ѝ.

— Госпожо Браун, добре ли сте? — попита госпожа Гудуотър.

— Чувствам се отлично! — бавно рече госпожа Браун. — Добавих стрити моркови, тънко нарязан корен на магданоз, хвойна...

Отново замълча, сякаш някакъв вътрешен глас ѝ бе казал СТОП. Огледа обърнатите към нея лица.

Забеляза, че помещението започва да се върти бавно, първо отляво надясно, после отдясно наляво.

— Корени на розмарин и цвят от лютиче... — доста глухо рече тя. Пусна ръката на Том. Той отвори едно око и я погледна.

— Дафинов лист, друмниче...

— Май е по-добре да седнете — каза госпожа Гудуотър.

Една дама стана и отвори прозореца.

— Сух бетел, лавандула и семки от киселица — каза госпожа Браун и спря. — Хайде по-бързо, да гласуваме. Всяка да даде гласа си. Аз ще преброявам.

— Не е нужно да се бърза, Елмира — каза госпожа Гудуотър.

— Напротив, нужно е. — Елмира треперливо си пое дъх. — Запомнете, дами, стига толкова страх. Постъпете така, както винаги сте желали. Гласувайте за мен и... — Помещението отново се движеше, този път нагоре-надолу. — Честно управление. Нека всички, които са за госпожа Гудуотър, да кажат: „Да“.

— Да — рече цялата зала.

— Всички, които са за госпожа Елмира Браун? — със слаб глас каза Елмира.

Преглътна.

След кратко мълчание се обади:

— Да.

Гледаше поразена помещението.

Мълчанието изпълни залата от край до край. В тази тишина госпожа Елмира Браун издаде грачещ звук. Хвана се за гърлото. Обърна се и погледна с мътен поглед госпожа Гудуотър, която преспокойно извади от чантичката си восъчна кукла с дузина ръждиви карфици.

— Том — каза Елмира, — заведи ме до дамската тоалетна.

— Да, госпожо.

Тръгнаха, ускориха крачка, накрая се затичаха. Елмира тичаше напред през тълпата, по пътеката... Стигна вратата и зави наляво.

— Не, Елмира, надясно, надясно! — викна госпожа Гудуотър.

Елмира зави наляво и изчезна.

Чу се грохот, сякаш някой пускаше въглища в шахта.

— Елмира!

Дамите се разтичаха като момичешки баскетболен отбор и започнаха да си викат една на друга.

Единствено госпожа Гудуотър се движеше по права линия.

Откри Том загледан в стълбището, вкопчил се в перилата.

— Четиридесет стъпала! — изстена той. — До долу има цели четиридесет стъпала!

Дълги години и месеци след това се разказваше как Елмира Браун като някакъв отчаян алкохолик е взела тези стъпала, без да пропусне нито едно по дългия си път надолу. Казваха, че когато започнала да пада ѝ било толкова зле, че изгубила съзнание и от това костите ѝ станали като гумени, така че се търкаляла, вместо да отскача. Накрая се стоварила долу и само мигала; чувствала се по-добре, тъй като по пътя изхвърлила голяма част от онова, от което ѝ било призляло. Вярно, била доста добре подредена и приличала на татуирана. И въпреки това нямала нито една счупена кост, нито една навехната китка или глезен. Три дни си държала главата странно и

въртяла очи, вместо да се обръща. Важното обаче било, че госпожа Гудуотър се озовала веднага долу, взела главата на Елмира в скута си и заронила сълзи, докато дамите истерично се събирали около тях.

— Елмира, обещавам, кълна се, само да оживееш, само да не умреш... Елмира, чуй ме! Отсега нататък ще използвам магията само за добро. Никаква черна магия, вече ще има само бяла. До края на живота си, ако зависи от мен, никога вече няма да се спъваш в железни изтривалки, да си порязваш пръстите или да падаш по стълби! Рай, Елмира, обещавам ти рай! Само не умирай! Ето виж, вадя карфиците от куклата! Елмира, кажи нещо! Кажи нещо и седни! И ела горе за нови избори. Обещавам, че ще те провъзгласим за председател на ложата, нали, дами?

При това всички дами заплакали толкова силно, че трябвало да се подпират една на друга, за да не паднат.

Стоящият горе Том решил, че оплакват покойница.

Бил на половината път надолу, когато се сблъскал с дамите. Изглеждали така, сякаш току-що край тях е гръмнал динамит.

— Направи път, момче!

Първа вървяла госпожа Гудуотър, смеела се и плачела.

След нея била госпожа Елмира Браун и правела същото.

Следвали всички сто двадесет и три дами от ложата, без сами да знаят дали се връщат от погребение, или отиват на бал.

Том ги изгледал и поклатил глава.

— Вече нямат нужда от мен — казал. — Абсолютно никаква нужда.

Затова тихичко слязъл надолу, преди да са забелязали липсата му, като през цялото време не пускал парапета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.